Εφημερίδα : **«Η Βραδυνή»**
Κριτική θεάτρου : Μαρίκα Θωμαδάκη
«Αμφιθέατρο» Σπύρου Ευαγγελάτου
Αύγουστου Στρίντμπεργκ : **«Πάσχα»**
Μετάφραση : Γιώργος Καραβασίλης
Σκηνοθεσία : Λήδα Τασοπούλου
Σκηνικά-κοστούμια : Αγνή Ντούτση
Επιμέλεια μουσικής : Λήδα Τασοπούλου
Ερμηνεύουν : Πόπη Λυμπεροπούλου, Γιώργος Μπουγός, Νίκη Τουλουπάκη, Αντώνης Μάρος, Μαρία-Δανάη Σδούγκου, Κωστής Παπαϊωάννου.

Το «Πάσχα» του Στρίντμπεργκ, ανήκει στα σπανίως εμφανιζόμενα στο σανίδι έργα του Σκανδιναβού συγγραφέα, σε παγκόσμια κλίμακα. Μία από τις βασικότερες δυσκολίες προσεγγίσεως του έργου αυτού εστιάζεται στο γεγονός ότι στο «Πάσχα», ο Αύγουστος Στρίντμπεργκ αυτοαποκαλύπτεται με έναν αρκετά 'μυστικιστικό', θα λέγαμε, τρόπο: Μέσα από έναν λόγο, που ταλαντεύεται στο περίγραμμα του ερμητικού, διαρρηγνύοντάς το σε ορισμένα σημεία, ο συγγραφέας εκτίθεται ευεργετικά στο κοινό φανερώνοντας το πολυσύνθετο της κοσμοθεωρίας του και κυρίως τις αντιφάσεις του. Το «Πάσχα» είναι στην ουσία ένα είδος ανατομίας των 'φαντασμάτων' και των εμμονών του Στρίντμπεργκ, ο οποίος, στο έργο αυτό φαίνεται σαν να ζητά εναγωνίως από τον αναγνώστη-σκηνοθέτη ιδιαίτερη προσοχή, κατανόηση και δικαίωση.

Στο «Αμφιθέατρο» του Σπύρου Ευαγγελάτου τα 'πασχαλινά' θεοφάνεια του Στρίντμπεργκ στην εξαιρετική μετάφραση του Γιώργου Καραβασίλη παρουσιάζονται με ξεχωριστή φροντίδα από την Λήδα Τασοπούλου που σκηνοθετεί με δεξιοτεχνία το έργο εμβαθύνοντας στις λεπτότατες χορδές των φωνών που το κατοικούν. Το παιχνίδι ισορροπίας ανάμεσα στο στοιχείο που διερμηνεύει επεξηγηματικά και σε εκείνο που ηθελημένα αυτοορίζεται περιοριζόμενο σε αθέατο λόγο, διεξάγεται με μαεστρία που δείχνει την ποιότητα της ανάγνωσης του έργου από την σκηνοθέτιδα. Η κ. Τασοπούλου δημιουργεί έναν έξοχο περίγυρο για τα πρόσωπα του συγγραφέα προβάλλοντας με στοργή, θα λέγαμε, το ιδιάζον χαρακτηριστικό που καθορίζει τα υπαρκτικά συστατικά βάσει των οποίων συνελήφθη κάθε ένα από αυτά. Η κ. Τασοπούλου κοσμεί αποκαλυπτικά την ατμόσφαιρα έτσι ώστε ο ρεαλισμός συγκεκριμένων καταστάσεων να μεταμορφώνεται σε σχολιαστικό μέσον προβολής της εσώτατης συγκινησιακής αλυσίδας που συνδέει τους ήρωες με την ζωή, τόσο στο επίπεδο του θεατρικού μικροκόσμου όσο και σε εκείνο της τρέχουσας πραγματικότητας του θεατή στο 'εδώ και τώρα'. Η Λήδα Τασοπούλου παρουσιάζει από την σκηνή του «Αμφι-θεάτρου» μια παραβολή της προαιώνιας πάλης ανάμεσα στο καλό και το κακό, δικαιώνοντας τον Αύγουστο Στρίντμπεργκ για τις επιλογές των θεματικών που συνήθως πραγματεύεται. Το «Πάσχα», μέσα από την οπτική της Λήδας Τασοπούλου συγχωνεύει και δικαιολογεί, ως ένα σημείο τις φαντασιακές οντότητες του συγγραφέα ανατέμνοντάς τες ευσπλαχνικά και προκρίνοντας έναν λιτό και χαμηλόφωνο ανθρωπισμό ως θεμελιώδη διανοητική και συναισθηματική κατάθεση του Στρίντμπεργκ. Εντούτοις, η σκηνοθεσία της κ. Τασοπούλου δεν διστάζει να εμφανίζει, με τρόπο εύγλωττο και εύστοχο, την αντιφατικότητα και τις σπαρακτικές εσωτερικές συγκρούσεις που ταλανίζουν την ηφαιστειώδη γραφή του Σκανδιναβού συγγραφέα, καθώς και την ιδιοσυγκρασία των ηρώων του.

Στο ημίφως του σκηνικού περιβάλλοντος που φιλοτεχνεί για την παράσταση η Αγνή Ντούτση, συνοδεία της καίρια επιμελημένης μουσικής από την σκηνοθέτιδα, ο θίασος σκιαγραφεί, στις φωτοσκιάσεις των αντικειμένων αλλά και μέσα από τα καλαίσθητα κοστούμια της κ. Ντούτση, το φαντασιακό μικροσύμπαν στις επιμέρους ιδιαιτερότητες των προσώπων της αναφοράς, κατορθώνοντας να αποδώσει μιαν

ολοκληρωμένη εικόνα των παθών, των παθημάτων και του ελέους. Στον ρόλο του Έλις, ο Γιώργος Μπουγός κινείται αναλογικώς προκειμένου να βρει το ομόλογο στοιχείο που συνδέει τον χαρακτήρα του Έλις με το κοινωνικό status quo ενός συνηθισμένου ανθρώπου σε κατάσταση εσωτερικής αντάρας. Οι κραυγές αποδίδουν το ξέσπασμα την ίδια στιγμή που προσδιορίζουν την ένταση ενός εν εξελίξει εσωτερικού διαλόγου. Ως Χριστίνα, η Πόπη Λυμπεροπούλου ερμηνεύει την ισορροποιητική δομή που εκφράζει η ηρωίδα την οποία υποδύεται με λεπτότητα και ειλικρίνεια, όπως και η Νίκη Τουλουπάκη, η οποία ενσαρκώνει ευθύβολα και με υποκριτική ωριμότητα την κυρία Έϋστ.

Το ζευγάρι Αντώνης Μάρος (Βενιαμίν) και Μαρία-Δανάη Σδούγκου (Ελεονώρα) δημιουργεί μια επιπλέον καθαρτική δυναμική στην αρκετά βαριά ατμόσφαιρα του έργου. Οι δύο ηθοποιοί, εκφράζοντας την αιώνια αθωότητα του ανθρώπου, δείχνουν παράλληλα την σοφή πλευρά των κοσμοειδώλων με τα οποία συμπορεύεται η νεότητα ανιχνεύοντας τη γνώση του κόσμου. Τέλος, ο Κωστής Παπαϊωάννου, στο ρόλο του Λίντγκβιστ αποδίδει το πολυσύνθετο δείχνοντας ευσύνοπτα την αμυδρά χρωματισμένη μεταφυσική καταγωγή του ήρωα. Ο κ. Παπαϊωάννου στο ρόλο του εμφανίζεται ταυτόχρονα φύλακας τρομερών μυστικών, κομιστής νέων, καταλυτικής σημασίας για την πλοκή και ‘από μηχανής θεός’ φέρων τη λύση και την κάθαρση.

Δημοσίευση: 26/5/2005